

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 543/22
1.12.2022.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Весне Матковић, председника већа, Јасне Беловић и Иде Никитовић чланова већа, у парници малолетне тужиле АА из ..., коју заступа законски заступник-мајка ББ из ..., ... бр. ..., коју заступа пуномоћник Јована Ристић, адвокат из Београда, улица Војводе Степе бр. 211/00/3, против туженог ВВ из ..., улица ... бр. ..., ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о жалбама странака изјављених против пресуде Другог основног суда у Београду П2 902/21 од 30.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 1.12.2022.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба малолетне тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 902/21 од 30.06.2022. године, у ставовима другом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 902/21 од 30.06.2022. године у делу става првог изреке, којим је досуђен износ доприноса за издржавање малолетне тужиле преко износа од 12.000,00 динара.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев малолетне тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 902/21 од 30.06.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетне тужиле плаћа месечно износ од 19.000,00 динара сваког првог до петог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законског заступника-мајке ББ, почев од данас 22.06.2021. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје

законски услови или док се ова одлука не измени, с тим што је дужан да доселепне износе исплати у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев малолетне тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да на име доприноса за издржавање плаћа месечно, преко досуђеног износа од 19.000,00 динара, а до траженог износа до 24.000,00 динара, за износ од 5.000,00 динара, почев од дана 22.06.2021. године као дана подношења тужбе па убудуће. Ставом трећим изреке, овом пресудом се мења поравнање закључено дана 01.02.2013. године пред Основним судом у Врању, Судска јединица у Бујановцу, у предмету П2 725/12. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, побијајући је у ставовима другом и четвртом изреке, малолетна тужилја је благовремено изјавила жалбу, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је одређено тражила. Жалбу је благовремено изјавио и тужени побијајући је у ставу првом изреке (иако је у жалби наведено да се побија у ставу другом изреке) и то преко износа од 12.000,00 динара, из свих законом прописаних жалбених разлога.

Испитујући правилност првостепене пресуде у складу са одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/2011), другостепени суд је оценио да су жалбе неосноване.

У спроведеном поступку, првостепени суд није починио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, ни ону из тачке 12 истог става, на коју се неосновано указује жалбом туженог, јер пресуда садржи јасне и непротивуречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, поравнањем закљученим дана 01.02.2013. године пред Основним судом у Врању, Судска јединица у Бујановцу, у предмету П2 725/12, обавезан је ББ, овде тужени, да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне тужиље АА плаћа месечно износ од 7.500,00 динара, почев од 01.01.2013. године па убудуће. У време закључења тог поравнања, законски заступник малолетне тужиље радила је у Фирми “...” са зарадом од око 27.000,00 динара и са малолетном тужиљом, која је тада имала 6 година, живела је у породичној кући својих родитеља у Општини ..., који су сносили све режијске трошкове. У време закључења поравнања тужени је био запослен као приправник у Општини ..., а затим је на основу закљученог уговора о привременим и повременим пословима у општини остваривао накнаду између 23.000,00 и 30.000,00 динара. Са малолетном тужиљом законски заступник се током 2015. године преселила у Београд, где живи са својом сестром у стану који је власништво сестре, са којом дели све режијске трошкове стана који укупно износи око 17.500,00 динара. Уместо да сноси трошкове закупа стана, законски заступник сноси половину трошкова месечног ануитета по основу закљученог уговора о кредиту који је њена сестра подигла ради куповине стана у коме живе, у износу од 74,00 евра. Законски заступник је запослена код “...” са зарадом од 45.979,00 динара. Не обавља додатне послове, није власник непокретности. Власник је возила “Толф 6”, 2007. годиште, чија је вредност око 3.000,0 евра. Месечни трошкови законске заступнице обухватају

трошкове мобилног телефона у износу од 2.000,00 динара и трошкове хране за њу и малолетну тужиљу у износу од 30.000,00 динара. Законски заступник остварује новчану помоћ од својих родитеља у износу од 20.000,00 динара месечно, а помаже јој и сестра која је запослена у Ургентном центру и остварује зараду од око 85.000,00 динара и ради приватно, тако што малолетном детету купује све што је у могућности. Законски заступник по основу закључена два готовинска уговора о кредиту из 2021. и 2022. године који су одобрени на рок од 71 месец, има обавезу плаћања месечних анuitета у износу од 1.533,00 динара и 6.922,00 динара. Тужени се последње четири године бави адвокатуром у Трговишту, у својој адвокатској канцеларији која се налази у кући његових родитеља, те нема трошкове закупа пословног простора. Остварује просечну бруто зараду од око 50.000,00 динара месечно, трошкови пореза и доприноса износе око 12.000,00 динара, трошкови чланарине у Адвокатској комори 1.300,00 динара, његове месечне трошкове обухватају и трошкови интернета од 850,00 динара, трошкови мобилног телефона 1.200,00 динара, трошкови хране у износу од 10.000,00 до 12.000,00 динара, трошкови аутобуског превоза на релацији ...-... у износу од 3.000,00 динара на месечном нивоу, трошкови одеће и обуће у износу од 300,00 евра на годишњем нивоу, трошкови средстава за хигијену у износу од 1.000,00 динара месечно. Живи сам у кући која је у власништву његових родитеља који сnose све режијске трошкове у износу од 2.000,00 динара месечно. Његова мајка по основу пензије остварује 35.000,00 динара, а отац је војно лице у пензији. Тужени као адвокат пружа услуге физичким лицима и углавном прима накнаду преко рачуна, не обавља додатни рад. Није власник непокретности ни моторног возила. Малолетна тужиља АА сада има 12 година, похађа шести разред основне школе, са мајком и тетком живи у стану који је власништво њене тетке, и месечни трошкови малолетне тужиље поред трошкова становања, обухватају трошкове хране у износу од око 15.000,00 динара месечно, трошкове уџбеника у износу од 15.000,00 динара, трошкове школског прибора и лектире у износу од по 3.000,00 динара месечно, трошкове одеће и обуће на четири месеца у износу од по 31.000,00 динара, односно 10.000,00 динара месечно, трошкове средства за личну хигијену у износу од 7.000,00 динара месечно, трошкови ужине у износу од 250,00 динара дневно, односно 5.000,00 динара месечно, трошкови школског обезбеђења у износу од 1.000,00 динара по школској години, трошкови рекреативне наставе од 24.000,00 динара, трошкови дневног изласка од око 3.000,00 динара, два пута годишње, трошкови тренинга гимнастике од 2.800,00 динара месечно, уз трошкове опреме у износу од 5.000,00 динара 3-4 пута годишње, трошкове приватних часова енглеског језика четири пута месечно у износу од 4.000,00 динара, трошкове часова математике у износу од 2.000,00 динара, трошкове мобилног телефона од 1.400,00 динара. Потребе малолетног детета првостепени суд је утврдио из исказа законског заступника, у ком делу је њен захтев прихватио као истинит, јасан и сагласан са писаним доказима, при чему није прихватио навод законског заступника у делу у којем је навела да поред зараде коју остварује и новчане помоћи родитеља не остварује додатне новчане приходе, имајући у виду животни стандард и опредељене трошкове малолетног детета, посебно у делу који се односе на трошкове сладоледа и сокова који су, поред месечних трошкова хране и ужине, опредељени у износу од 8.000,00 динара месечно, као и трошкови летовања малолетног детета у износу од 700,00 евра и трошкове зимовања у износу од 700,00 до 1.000,00 евра. Имајући у виду опредељене трошкове за издржавање малолетне тужиље првостепени суд је закључио да се укупни месечни трошкови малолетне тужиље могу задовољити износом од 47.000,00 динара.

Полазећи од наведеног, примењујући одредбе чланова 154 став 1, 160 став 1, 2, 3 и 4, 162 став 1, 2 и 3 и 164 Породичног закона Републике Србије, при чему је садржину наведених законских одредби цитирао у образложењу првостепени суд је одлучио као у изреци. Закључио је да су се промениле околности од момента доношења претходне одлуке-поравнања закљученог 01.02.2013. године, јер је малолетна тужила сада старијег узраста, има 12 година и похађа 6 разред основне школе, док је у време закључења поравнања имала 6 година и похађала вртић, да су се повећале њене потребе јер сада има наставне и ваннаставне активности, а и сами трошкови живота су се повећали, што је општепозната чињеница. Са друге стране, измениле су се и околности на страни туженог, с обзиром да сада као адвокат у својој адвокатској канцеларији остварује просечну месечну бруто зараду од око 50.000,00 динара, због чега је првостепени суд закључио да независнос од чињенице да је висина доприноса издржавања малолетног детета претходно утврђена на основу постигнутог споразума, су испуњени услови да се висина издржавања измени, повећањем доприноса туженог у издржавању малолетне тужиле. Полазећи од чињенице да су сада укупне месечне потребе за издржавање малолетне тужиле у износу од 47.000,00 динара, да тужени сада по основу обављања адвокатске делатности остварује веће приходе, да живи у кући својих родитеља и нема месечне трошкове становања нити трошкове закупа простора у коме се налази његова адвокатска канцеларија, обавезао је туженог да доприноси издржавању малолетне тужиле износом од 19.000,00 динара почев од подношења тужбе, налазећи да тако досуђени износ представља адекватан износ којим ће се задовољити месечне потребе малолетне АА које су неопходне за њен правилан и потпун развој. Приликом одређивања висине доприноса туженог, првостепени суд је као оријентационо мерило имао у виду и висину минималне суме издржавања коју прописује Министарство надлежно за социјалну заштиту као накнаду за храненике, односно лица на породичном смештају и које у време доношења одлуке износи 37.117,00 динара, па код утврђених упутних потреба малолетног детета по оцени првостепеног суда, досуђен износ издржавања на који је тужени обавезан, који је незнатно већи од половине законом прописаног минимума, представља адекватан допринос туженог издржавању малолетног детета. Преостала средства потребна за издржавање малолетног детета је дужна да обезбеди мајка, која поред свакодневне неге, бриге и васпитања детета је дужна да и финансијски доприноси њеном издржавању. Тужила је радно ангажована и у обавези је да независно од имовинског статуса породичне заједнице својих родитеља и чињенице да неспорно остварује значајну финансијску помоћ од својих родитеља, учествује у задовољавању потреба свог малолетног детета, имајући у виду да висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ, дужник издржавања, али да истовремено не дође до преваљивања обавезе мајке да финансијски доприноси издржавању малолетног детета на оца, овде туженог, из којих разлога је ставом другим изреке одбио као неоснован тужбени захтев малолетне тужиле за износ од још 5.000,00 динара, сматрајући да је исти код утврђених потреба малолетног детета превисоко опредељен. По становишту првостепеног суда, досуђени износ издржавања, уз износ који је дужна да издваја и мајка, посебно имајући у виду имовински статус породичне заједнице и животно стандард мајке с обзиром на опредељене трошкове су довољни да се задовоље укупно утврђене месечне потребе малолетног детета. Приликом одлучивања суд је ценио наводе туженог да је он у могућности да доприноси са износом од 12.000,00 динара, али је нашао да исто не може бити од утицаја на доношење другачије одлуке. Тужени је у обавези да ангажује све своје капацитете и

снаге ради подмирења потреба свог малолетног детета, да су родитељи увек дужни, макар и по цену жртвовања сопствених потреба обезбеде средства за издржавање своје малолетне деце, да је тужилац здрав и радно способан и у животној доби од 42 године, и у могућности је да додатним радним ангажовањем, с обзиром на разноврсне могућности обављања повремених и привремених послова оствари новчана средства која су неопходна ради подмирења утврђених потреба малолетног детета, имајући у виду његово образовање и могућности за привређивање.

Правилно је првостепени суд поступио када је одлучио као у изреци и за своју одлуку дао јасне и правилне разлоге, које прихвата и другостепени суд и који жалбеним наводима странака нису доведени у сумњу.

Неосновано је указивање у жалби малолетне тужиле да су месечне потребе малолетне тужиле веће, код чињенице да се законска заступница изјаснила о појединачним месечним потребама, као што је неосновано и указивање туженог у жалби да су месечне потребе превисоке и да се не може поклонити вера приложеним рачунима, као и указивање на разлике у животном стандарду у Београду и Трговишту. Ово код чињенице да минимална сума издржавања коју прописује Министарство надлежно за социјалну заштиту као накнаду за храњенике, односно лица на породичном смештају и које у време доношења одлуке износи 37.117,00 динара, а да мајка малолетне тужиле, очигледно, остварује значајно веће приходе од оних за које је навела да их има током првостепеног поступка, јер износ од 47.000,00 динара који месечно троши на малолетну тужилу је већи од њеног личног дохотка. Свакако да родитељ увек жели да детету пружи и преко својих могућности, али имајући у виду наведено, не може се од туженог очекивати да плаћа већи износ од досуђеног, имајући у виду његове материјалне прилике, јер дете не може пратити стандард само једног родитеља (у конкретном случају мајке), већ обоје родитеља. У том контексту, жалбени наводи туженог да он није у могућности да плаћа већи износ од износа од 12.000,00 динара је неоснован, јер тужени је дужан да доприноси издржавању свог малолетног детета, све и на уштрб сопствених потреба, како би се детету омогућло да задовољава не само елементарне потребе, већ и потребе примерене узрасту. Нису основани ни жалбени наводи туженог који се односе на трошкове приватних часова енглеког и математике, јер тужени није доказао да су ти часови неопходни зато што малолетно дете изостаје са наставе због летовања, зимовања, одласка у госте (што је хир мајке како тужени наводи), као што су неосновани и његови жалбени наводи везани за поједине трошкове које малолетно дете има, јер тужени није доказао да ти трошкови нису у тој висини, а све код чињенице да износ издржавања који је тужени обавезан да плаћа представља нешто више од минималне суме издржавања. То што тужени сматра да је пресељење законског заступника са малолетом тужиљом у Београд, неодговоран и непромишљен, не може бити од утицаја на пресуђење.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 207 Породичног закона, уз правилно и јасно образложење.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставовима првом и другом изреке.

Како малолетна тужиља са жалбом није успела, то јој трошкови другостепенног поступка не припадају, због чега је и одлучено као у ставу трећем изреке, а на основу одредбе члана 165 ЗПП.

Председник већа-судија
Весна Матковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић